

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416010366
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8416010366.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.03.2017 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Y. L. proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/82/2016 zo dňa 07.11.2016.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/82/2016 zo dňa 07.11.2016 bol obžalovaný Y. L. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zákona s poukázaním na § 138 písm. a/, písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 24.03.2016 v čase okolo 17.00 hod. v obci Huncovce, okr. Kežmarok, na ulici Železničnej v rodinnom dome č. 344/57, v ktorom býva L. Q., neoprávnene vnikol do tohto obydľia, v ktorom sa v tom čase nachádzala L. Q. a jej mal. dcéra, a to tak, že zvonku kopal a rukami búchal do vchodových dverí, ktoré boli v tom čase zabezpečené proti otvoreniu priviazaným motúzom o zárubňu, kde dvere zvnútra držala L. Q., počas toho jej Y. L. vulgárne nadával, potom ako sa mu podarilo vytrhnúť dvere z rúk L. Q., vošiel do obydľia, kde zatlačil L. Q. do vnútra a udrel ju drevenou palicou, ktorú držal v ľavej ruke, a to jedenkrát po jej pravej ruke a jedenkrát do pravých rebier, následne sa podarilo L. Q. vybehnúť z domu aj s maloletou dcérou, čím takto svojím konaním spôsobil L. Q. pomliaždenie pravej strany hrudnej steny vpravo ľahkého stupňa a kožnú odreninu pravého predlaktia s dobou liečenia do 6 dní,

za čo mu bol podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, 4 a § 49 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 29 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 Tr. zákona bolo obžalovanému uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť poškodenej strane Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. Bratislava škodu vo výške 11,02 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu vyslovil, že skutku, ktorý mu je kladený za vinu, sa nedopustil, nebolo ani len čiastočne preukázané, aby konal v zmysle obžaloby a naplnil tak znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody. Poškodená ho krivo obvinila, čo tvrdí od začiatku vyšetrovania. Konanie, ktoré sa mu kladie za vinu obžalobou, nebolo bez pochybností preukázané ani jedným dôkazom, okrem výpovede poškodenej, ktorá následne na hlavnom pojednávaní dňa 07.11.2016, hoci odmietla vypovedať po poučení, že by si svojou výpoveďou mohla privodiť trestné stíhanie, uviedla, že nie je to pravda, čo vtedy vypovedala. Súdom uvádzané, že zmena výpovede

- odmietnutie vypovedať zo strany poškodenej je účelová v snahe pomôcť obžalovanému, je ničím nepodloženou úvahou. Svedok F. K. potvrdil, že o skutku sa dozvedel až následne z výpovedí, avšak všetko si vymysleli. Túto skutočnosť potvrdzujú aj listy jeho družky, ktorá mu do väzby písala, že poškodená všade hovorí, že ho dala zadarmo do basy. Orgány činné v trestnom konaní ani súd sa v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. poriadku nezaoberali ostatnými okolnosťami, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností potvrdili, prípadne aj vyvrátili spáchanie skutku. Zo samotnej výpovede poškodenej z prípravného konania a z miesta obhliadky je zrejmé, že výpoveď poškodenej nie je pravdivá. V zmysle výpovede poškodenej obžaloba uvádza, že poškodená mala držať šnúрку, ktorá mala slúžiť ako opatrenie proti otvoreniu dverí, rukami, avšak jemu sa podarilo vytrhnúť jej dvere z rúk a vojsť do obydľia. Poškodená, aj keď bola znalcom vyšetrovaná, nemala vôbec žiadne zranenia na dlaniach, ktoré by mali byť logickým dôsledkom držania dverí za šnúрку, kde ju mal následne silou premôcť a vytrhnúť jej dvere z rúk. Na takéto zranenia nikdy nepoukazovala a nezaoberala sa nimi ani súd, ani orgány činné v trestnom konaní. Na obhliadanom mieste ani pri jeho zadržaní nebola nájdená, ani zaistená žiadna stopa, ktorá by nasvedčovala, že ju mal biť palicou. Podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie traumatológia, čo sa týka zranení poškodenej z medicínskeho hľadiska nie je možné vylúčiť, vzhľadom na minimálne vonkajšie úrazové zmeny, že uvedené poranenia mohli vzniknúť aj pri páde poškodenej. Nebolo teda bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že tieto zranenia mali vzniknúť v dôsledku jeho konania. Ani týmto záverom sa súd v odôvodnení rozsudku nezaobera a vôbec ho neuvádza. Podľa výpovede poškodenej po jeho vniknutí do obydľia poškodenej, sa malo tejto po opakovaných výzvach, aby opustil jej príbytok, podariť ujsť von. Po vzhľadnutí fotografií z obydľia poškodenej vyhotovenej pri obhliadke miesta činu je len zrejmé, že vzhľadom na veľkosť priestoru je takáto možnosť v prípade skutočného napadnutia v obydľí nemožná. Takáto výpoveď spolu s vyhotovenými fotografiami sama osebe vypovedá o nepravdivosti tvrdeného skutkového deja. Vo veci preukázania jeho viny a spáchania skutku neexistujú žiadni svedkovia, ktorí by dosvedčili akýkoľvek konflikt dňa 24.03.2016 v čase okolo 17,00 hod. Berúc do úvahy, že obydľie poškodenej sa nachádza v miestnej osade Huncovce, nie je ani pravdepodobné, aby nikto nepočul krik, volanie o pomoc, alebo nezaregistroval akýkoľvek konflikt. Napriek tomu niet svedka, ktorý by čo aj len nepriamo dosvedčil, že poškodená bola v tom čase napadnutá jeho osobou. Zistený skutkový stav nie je dostatočne presvedčivý pre záver o spáchaní skutku. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebol preukázaný samotný skutkový dej, ani to, že sa skutok stal. Neboli vykonané dôkazy či už priame alebo nepriame, ktoré by svedčili v jeho neprospech. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

Aj obžalovaný osobne odôvodnil odvolanie, pričom v prvom rade upozornil na pisársku chybu, kde sa líšia písmená s poukazom na § 138 vo výrokovej časti rozsudku a v odôvodnení rozsudku. Následne poukázal na výpoveď poškodenej Z. Q., ktorá vypovedala dňa 24.03.2016 a dňa 25.03.2016 pri konfrontácii s ním uvádzala, kedy iba zotrvala na svojej výpovedi, ale celý skutok bližšie nepopísala. Na hlavnom pojednávaní dňa 07.11.2016 odmietla vypovedať, dokonca svoju výpoveď z prípravného konania po jej prečítaní poprela. Uviedla, že nie je pravdou, čo vtedy vypovedala. Svedok F. K. síce nevedel uviesť, čo sa vtedy stalo, ale uviedol, že poškodená si skutok vymyslela. Dôležitý je aj znalecký posudok z odboru zdravotníctva, pretože v zdravotnej dokumentácii nie je popísaný mechanizmus vzniku zranení a z medicínskeho hľadiska nie je možné spätne zrekonštruovať priebeh vzniku posudzovaných zranení. Z toho vyplýva, že nie je možné určiť dátum a čas, kedy boli zranenia spôsobené. Posudok hovorí, že zranenie mohlo byť spôsobené nárazom na tupý predmet, čiže poškodená mohla spadnúť ešte napr. deň predtým a zranenia len využila po príchode polície. Vzhľadom na to, že poškodená odmietla vypovedať pred súdom, výpoveď z prípravného konania poprela, čo potvrdil aj svedok F. K., ale vzhľadom aj na závery znaleckého posudku, ktorý nepotvrdzuje, že zranenia pochádzajú z uvedeného dňa a skutočnosť, že súd neskúmal, odkiaľ zranenia pochádzajú, sa súd dostal do tzv. dôkaznej núdze. V takom prípade súd ho nemôže uznať vinným, a preto žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby oslobodil.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody na postup podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Primárne odvolací súd preskúmaval procesný postup konajúceho súdu pri vykonávaní dôkazov, o obsah ktorých konajúci súd opieral svoje skutkové závery, pričom konštatuje, že dôkazy boli vykonané podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, a preto tieto sú procesne účinné. Odvolací súd nezistil ani porušenie práva na obhajobu u obžalovaného, ktorý sa hlavného pojednávania zúčastňoval, mal možnosť klásť vylúčaným svedkom otázky, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, pričom v práve záverečnej reči a v práve posledného slova mohol predniesť argumenty svedčiace o jeho nevine. Dané zistenia tak preukazujú, že postup konajúceho súdu predchádzajúci napadnutému rozsudku bol v súlade s procesným predpisom.

Následne odvolací súd vzhľadom k tomu, že obžalovaný namietal výrok o vine a popieral spáchanie skutku, preskúmaval, či skutkový stav, ktorý uzavrel konajúci súd, zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a či právne závery sú výsledkom logického úsudku. Konajúci súd pri ustálení skutkových zistení vychádzal z výpovede poškodenej Z. Q. z prípravného konania, ktorá obžalovaného usvedčila zo spáchania skutku, ako aj zo znaleckého dokazovania z odvetvia traumatológie, zo záverov ktorého vyplynul mechanizmus vzniku zranení u poškodenej spôsobom ňou popísaným.

Skutkové závery považuje odvolací súd za správne, keďže sú logickým vyústením vyhodnotenia dôkaznej situácie a hodnotenie dôkazov bolo v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje hodnotenie dôkazov, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, a preto na ne odkazuje v celom rozsahu, nad ich rámec uvádza úvahy, ktoré sú súčasne aj reakciou na odvolacie námietky obžalovaného.

Je nesporné, že v čase spáchania skutku boli na mieste činu iba poškodená, jej mal. dcéra a obžalovaný, čo potvrdili okrem obžalovaného a poškodenej aj svedkovia N. K., družka obžalovaného a F. K., druh poškodenej, ktorí sa v čase spáchania skutku zdržiavali mimo miesta bydliska. Za danej situácie potom možno konštatovať, že oproti sebe stoja tvrdenia obžalovaného, ktorý popiera spáchanie skutku a poškodenej, ktorá ho usvedčovala zo spáchania skutku. Aj keď obžalovaný namieta výpoveď poškodenej z prípravného konania z dôvodu, že tvrdenia poškodenej sú v rozpore s inými skutočnosťami a tiež aj z dôvodu, že poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že to, čo vtedy vypovedala, nie je pravdivé, správne postupoval konajúci súd, ak svoje skutkové zistenia opieral o výpoveď poškodenej z prípravného konania, pretože tejto ostatne korešpondujú aj ďalšie dôkazy a tým ju objektivizujú.

Poškodená v rámci svojej výpovede popisovala, že v popoludňajších hodinách počula krik obžalovaného a videla cez okno, ako obžalovaný, ktorý bol opitý, rozbíja dvere na ich dome. Agresívne správanie sa obžalovaného bolo preukázané zásahom polície, ktorá bola v mieste jeho trvalého bydliska, keďže obžalovaný bol za skutok spáchaný dňa 24.03.2016 o 14,45 hod. uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, pričom skutočnosť, že bol pod vplyvom alkoholu, je bez pochyb dokázaná dychovou skúškou, keď o 17,42 hod. mu bola nameraná hodnota 1,56 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu, čo zodpovedá 3,25 promile alkoholu v krvi.

Poškodená tiež vypovedala, ako mali zaistené dvere, do ktorých kopal a búchal obžalovaný, pričom obhliadkou miesta činu a fotodokumentáciou bol preukázaný ňou uvádzaný mechanizmus zatvárania dverí. Okrem toho poškodená uvádzala aj to, že obžalovaný ju napadol palicou, ktorou ju udrel do oblasti rebier a po pravej ruke, pričom lekárskou správou bolo objektivizované poranenie na pravom predlaktí ako viditeľné a poranenie pravej strany hrudníka bolo opísané iba ako bolestivé bez vonkajších prejavov. Pri lekárskom ošetrení poškodená označila za útočiacu osobu svojho bratranca Y., ktorý ju napadol palicou.

Uvedené zistenia plynúce z výpovede poškodenej a z lekárskeho ošetrenia preukazujú, že poranenia u poškodenej vznikli v deň jej ošetrenia, čomu korešponduje aj bezprostredné podanie trestného oznámenia od 17,50 hod. do 18,30 hod. a následné lekárske ošetrenie v ten istý deň o 20,30 hod. Ak obžalovaný namieta, že poranenia mohli vzniknúť pádom poškodenej na zem aj deň predtým, ide o tvrdenie, ktorému nezodpovedá žiadna skutočnosť vyplývajúca z vykonaného dokazovania. Je síce faktom, že znalec pripustil, že zistené poranenia u poškodenej mohli vzniknúť aj pádom na zem, avšak z tvrdení poškodenej plynú, že zranenia vznikli priamym zásahom palice do jej pravej ruky a pravej strany rebier, čo znalec posúdil ako jednu z dvoch možností mechanizmu vzniku poranení. Tvrdenie poškodenej nie je ani spochybňované tým, že v jej dome pri obhliadke nebola nájdená žiadna palica, pretože pokiaľ

poškodená vyšla z domu ako prvá a za ňou obžalovaný, palicu, ktorú použil ako útočiaci predmet, mohol kedykoľvek odhodiť. Ani námietka obžalovaného, že u poškodenej neboli zistené poranenia na rukách, hoci tieto jej mali vzniknúť na dlaniach ako dôsledok držania dverí za šnúрку, nemá svoje opodstatnenie. Z fotodokumentácie je zrejmé, že šnúřka bola krátka a pokiaľ ju aj poškodená držala, nemohla vyvinúť vyššiu silu na uchytenie šnúřky, čo logicky vyvracia tvrdenie obžalovaného o vzniku poranení na dlaniach a pokiaľ poškodená držala dvere opretá otvorenými dlaňami, niet logického dôvodu na vznik poranení v tejto časti rúk, ak poškodený na dvere búchal a kopal do nich.

Výpoveď poškodenej z prípravného konania z 24.03.2016 a 25.03.2016 aj v rámci konfrontácie je použiteľná v tomto konaní. Poškodená, ktorá je sesternicou obžalovaného, bola poučená pred výsluchom aj podľa § 130 ods. 1, 2 Tr. poriadku, pričom prehlásila, že vypovedať chce a bude a následne sama opísala okolností, za akých jej obžalovaný spôsobil poranenia po vniknutí do ich obydľia. Obžalovaný mal možnosť v prípravnom konaní klásť poškodenej otázku, a to pri úkone dňa 25.03.2016 (konfrontácia medzi nimi), a preto pokiaľ poškodená nevypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 07.11.2016, lebo využila svoje právo nevypovedať, o jej výpovede z prípravného konania, ktoré boli prečítané podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku, mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia. Zásada rovností zbraní bola pri vykonaní tohto dôkazu dodržaná. Táto výpoveď je tak priamym usvedčujúcim dôkazom, čo vyvracia tvrdenie obžalovaného, že neexistuje žiadny či už priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by svedčil v jeho neprospech.

Na vyjadrenie poškodenej z hlavného pojednávania, že „to, čo vtedy vypovedala, nie je pravda“, nemožno prihliadať. Ide totiž o vyjadrenie poškodenej po prečítaní jej výpovede z dôvodu využitia práva odmietnuť vypovedať. Ak poškodená využila svoje zákonné právo a v konaní pred súdom nevypovedala k veci, potom nemožno jej vyjadrenia k veci v rámci výsluchu posudzovať ako výpoveď a prihliadať na nich.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku, ktorá spočíva v spochybnení možnosti vykonania útoku v priestoroch domu poškodenej. Zo zápisnice o obhľadke z miesta činu plynie, že izba, v ktorej sa nachádzal obžalovaný a poškodená, bola o rozmeroch 4x4 metre, čo je dostatočný priestor na to, aby obžalovaný s palicou mohol napadnúť poškodenú, aj keď v tomto priestore boli umiestnené dve váľandy a skrinky. Fotodokumentácia izby dokumentuje opak tvrdenia obžalovaného.

Vychádzajúc z hodnotenia dokazovania konajúcim súdom, ktoré zodpovedá zásade voľného hodnotenia dokazovania, ako aj z vyššie rozvedených úvah odvolací súd uzavrel, že skutkové zistenia boli dokázané bez rozumných pochybností, a preto záver konajúceho súdu, že žalovaný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný je vecne správnym.

Konanie obžalovaného bolo právne kvalifikované ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, b/ s poukázaním na § 138 písm. a/, d/ Tr. zákona. Táto právna kvalifikácia skutku zodpovedá zákonu, pretože obžalovaný svojím konaním neoprávnene vnikol do obydľia iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania a prekonal prekážku, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu. Závažnejší spôsob konania je založený na použití zbrane podľa § 138 písm. a/ Tr. zákona a násilia podľa § 138 písm. d/ Tr. zákona v zmysle výkladového pravidla § 122 ods. 7 Tr. zákona.

Konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 29 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Prihliadal pritom na spôsob spáchania činu, na jeho následok, zavinenie a pohnútku, ako aj priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a tiež na osobu páchatel'a a možnosti jeho nápravy uloženým trestom, pričom zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, keďže obžalovaný už bol pred spáchaním prerokúvaného trestného činu odsúdený za iný trestný čin, čo plynie z odpisu registra trestov a poľahčujúce okolnosti nezistil žiadne.

S druhom trestu odňatia slobody sa odvolací súd stotožnil, pretože obžalovaný jednak spáchal prerokúvaný prečin počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia a jednak už mu bol ukladaný trest odňatia slobody pri predchádzajúcich odsúdeniach. Táto okolnosť plynie z odpisu registra trestov, podľa ktorého bol obžalovaný štyrikrát súdne trestaný, z toho v dvoch prípadoch sa naňho hľadí, ako keby odsúdený nebol a tiež z pripojeného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/60/2014, ktorý osvedčuje, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/60/2014 uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody

vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na dobu 2 rokov, pričom skúšobná doba plynula od 06.12.2014 do 06.12.2016. Z uvedeného je tak zrejmé, že skutok z 24.03.2016 bol obžalovaným spáchaný počas skúšobnej doby určenej mu pri podmiennečnom odložení výkonu trestu odňatia slobody.

Za prerokúvaný prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Trestný zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody na jeden rok až päť rokov. Pri prevahe priťažujúcich okolností správne postupoval konajúci súd, ak aplikoval sprísňovacie ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého sa pri prevahe priťažujúcich okolností zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pre daný prípad to znamená, že dolná hranica trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Tr. zákona sa zvýšila o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby, čo zodpovedá 16 mesiacom, a preto za dolnú hranicu trestnej sadzby po jej zvýšení je potrebné považovať 28 mesiacov. Z uvedeného je teda zrejmé, že konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 29 mesiacov pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal prerokúvaný skutok, ktorý je úmyselným trestným činom, počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, jeho výkon v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zákona nemohol byť podmiennečne odložený. Určenie spôsobu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia taktiež zodpovedá zákonu, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, ktorý vykonal vo výmere 5 mesiacov dňa 22.12.2012 na základe trestného rozkazu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/127/2011 zo dňa 11.08.2011.

Obžalovanému bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Aj tento výrok má svoj základ vo vykonanom dokazovaní, pretože zo záverov znaleckého posudku je zrejmé, že obžalovaný sa degradoval dlhodobým požívaním alkoholu, v dôsledku čoho u neho vznikli poruchy psychiky a správania a skutok bol spáchaný pod vplyvom alkoholu, čo opodstatňovalo postup podľa § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 ods. 1 Tr. zákona, teda uloženie ochranného liečenia, a to aj za situácie, že obžalovaný liečbu nateraz odmieta.

Ani vo výroku o náhrade škody neboli zistené pochybenia. Škoda má svoj základ vo výroku o vine, medzi následkom spôsobeným obžalovaným a jeho konaním je príčinná súvislosť, pričom vynaložené náklady na ošetrovanie poškodenej boli vo výške 11,02 Eur, preto uložená povinnosť obžalovanému, aby túto škodu nahradil, zodpovedá zákonu.

S poukázaním na vyššie uvedené zistenia a z nich plynúce právne úvahy odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a keďže nezistil dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, odvolací súd jeho odvolanie podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.